

Rut Kitabı

Yazan: Hamilton Smith

muhammadanism.org
May 25, 2009
Turkish

Rut 1

Rut 2

Rut 3-4

Yabancı

Başak Devşiren

Gelin

GİRİŞ

Kutsal Kitap'ta yer alan bu kısa kitaptaki Rut'un öyküsü, en ilgisiz okuyucu için bile alışılmamış bir çekiciliğe sahiptir. İçinde sevinç ve üzüntünün, hataların ve adanmışlığın, yaşamın ve ölümün birbirlerine karıştığı eski günlere ait bir aşk öyküsüdür, öyküdeki birbirine örülü konuların hepsi sonunda evlilik gününe ve mirasçının doğduğu zamana ulaşırlar. Öykünün geçtiği ortam bile ruhu dinlendirmek için yeterlidir; çünkü öyküde kendimizi, kırlarda köy yaşamının içinde hasat biçen ve başak devşiren kişilerin yanı başında buluruz.

Ancak yine de Rut'un öyküsü, Mesih ile ilgili kutsal sayfayı her zaman canının önünde tutarak okuyan bir Hıristiyan tarafından daha derin bir ilgi ile karşılanacak ve daha zengin bir anlamı olduğu düşünülecektir. Çünkü Mesih'i her zaman canının önünde tutan Hıristiyan, Kutsal Yazılar'ın tamamında olduğu gibi, bu öyküde de "O'nun ile ilgili konuların" hemen farkına varacaktır.

Rut Kitabı, tarihi açıdan, beden almış Rab İsa'nın soy ağacının önemli halkalarını sunar. Ve en son satırlarında Kral Davut ile sona eren on ismin kısa bir soy ağacı yer alır. Yeni Antlaşma'nın ilk bölümünde bu on isim, krallar Kralı'nın soy ağacında onurlu bir yere sahiptirler, ama Tanrı'nın Ruh'u bu isimler ile bağlantılı olarak bir farklılık sunmuştur, dört kadının adı – bu adlardan biri de Moavlı Rut'a ait olandır. Bu kadınlardan her birinin öyküsünde başarısızlık ve utanç bulunması dikkat çekicidir; bu durum "günahın çoğaldığı yerde lütfun daha da çoğaldığı" sözüne güzel bir örnek oluşturur. Bu nedenle Rut Kitabı, tarihi açıdan, Tanrı'nın lütfunun kaydedilmiş olduğu bir kitaptır; Kral gelmeden on üç yüzyıl önce, O'nun geleceği soy sağlama alınmıştır ve böylelikle Moavlı bir yabancının Kral'ın soyuna yerleştirilmesi aracılığı ile Tanrı'nın lütfunun insanın başarısızlığının üzerinde zafer kazandığı gösterilir.

Tanrı'nın halkı arasında başarısızlığın ve zayıflığın hakim olduğu bir zamandı ve yine de yapılan tüm hatalara rağmen, Tanrı Kendi yolunu izliyor ve Kral'ı ile ilgili amacını yerine getiriyordu. Hatta daha da fazlasını. Tanrı, amaçlarını gerçekleştirmek için o zamanın koşullarını ve halkın başarısızlığını kullanıyordu. Beytlehem'de yaşanan bir kıtlık döneminin on üç yüzyıl sonra Beytlehem'de doğacak olan Kral'ın dünyaya gelişi ile bir bağlantısı

olacağı kimin aklına gelirdi? Ama yine de böyle oldu, çünkü yaşanan bu kıtlık, Moavlı Rut'u Kral'ın soyuna yerleştiren koşullar zincirinin bir halkasını oluşturdu.

Bizlere gelince, daha büyük başarısızlık ve zayıflık içinde yaşayan Tanrı halkı olarak, tüm çağlar boyunca, Tanrı'nın, sorumlu insanın bütün hatalarını iyilik için işleyerek, Mesih'in yüceliği ve hem yersel hem de göksel olarak halkının bereketlenmesi için hedeflediği amaçlarını her zaman yerine getirdiğinden ve getireceğinden emin olmamız gerekir. Buna ek olarak bilmemiz gereken bir başka konu daha vardır: ne düşmanın gücü, ne dünyanın karışıklığı, ne de Tanrı halkının başarısızlığı, Tanrı'nın, bereket konusundaki amaçlarını görkemli bir şekilde yerine getirmesine engel olamaz. Rut'un öyküsünde olup biten her şey nasıl evlilik gününün gerçekleşmesine odaklandıysa, Kilise de aynı şekilde Kuzu ile evleneceği o büyük güne doğru ilerlemektedir.

Rut Kitabı genellikle, Tanrı'nın, İsrail ulusu sorumluluklarının temelindeki bereketi ile ilgili her iddiasını kaybetmiş olmasına rağmen, yine de İsrail ulusuna gösterdiği egemen lütfu temelindeki tüm vaatlerinin gerçekleştiğini beyan eder. Rut Kitabı böylelikle bize, kendisinden bir önce gelen kitap ile kendisi arasında ne kadar çarpıcı bir karışıklık bulunduğunu gösterir. Hakimler Kitabı Tanrı'nın müdahalesine ve yardımına rağmen insanın giderek çoğalan başarısızlıklarını ortaya koyar ve hüznün en karanlığı ve ahlak düşüklüğü içeren olaylar ile sona erer. Rut Kitabı ise, insanın başarısızlığına rağmen Tanrı lütfunun eylemlerini sunar ve sevinç ve bereket dolu bir olay ile son bulur.

Ancak Rut'un öyküsü, tarihi ve genel anlamının dışında ahlaksal ve ruhsal bilgilendirmeler açısından zengindir; bu bilgiler sayesinde Tanrı'nın canlarımızın tarihindeki sadık ve lütfekar yolları hakkında bir şeyler öğreniriz; Tanrı bizi dünyanın karanlığından çıkartarak Mesih'teki amacının ışığına yerleştirir, ya da O'ndan uzaklaştığımız zamanlarda bizi tekrar, yenilenen lütfunun yollarına getirir. Bu dokunaklı öykü üzerinde düşünürken ahlak bilgisi hakkındaki görüşü temel alacağız.

BİR YABANCI OLAN RUT

Rut 1

“RAB körlerin gözlerini açar; iki büklüm olanları doğrultur, RAB garipleri (yabancıları) korur; öksüze, dul kadına yardım eder.” (Mezmun 146:8,9)

Rut Kitabındaki ilk ayetten, bu dönemin “hakimlerin egemenlik sürdüğü günlere” ait bir dönem olduğunu anlıyoruz. Rut Kitabından önceki Kitabın son ayetinden ise hakimlerin günlerini belirten iki özellik öğreniyoruz: Bu özelliklerin ilki şöyledir: “O dönemde İsrail’de kral yoktu”, ikinci özellik ise şudur, “Herkes kendi gözünde doğru olanı (ilediğini) yapıyordu.”

Krallık ile ilgili konulardan vazgeçmiş olan her ülkenin içine girdiği koşullar gerçekten ciddidir; böyle bir durumda halk yöneten bir baştan ya da üstün olan bir yetkiden yoksundur. Bu tür koşullarda izlenen yol şudur: Herkes kendi gözünde doğru olanı yapar ve yaptığı her şey hata ile sonuçlanır.

Krallık ortadan kalktığı zaman, demokrasinin yükselmesi öz-iradenin egemenliğine yol açar, tüm sınırlamalar bir kenara atılır ve düzenin her şekilde ihlal edilmesine düşkünlük baş gösterir. Hakimlerin günlerinde Tanrı halkının içinde bulunduğu koşullar böyleydi. Ne yazık! Günümüzde de Tanrı’nın halkı olduklarını açıklayan kişiler arasında bu düşük koşulların aynı örnekleri görülür. Aynı prensipler yürürlükte ve aynı sonuçları üretirler. İnsanın öz-iradesi tüm sınırlamalara karşı sabırsızdır ve yetkiyi giderek daha fazla reddeder. Krallık, kendi gözünde doğru olanı yapmak isteyen insanların iradesinin önünde zayıf düşmeye başlar. Demokrasi, yaşamın her bölümündeki yetkinin gücünü tüketir. İnsanlar, Kral’ın ve Kral’ı temsil eden kişilerin yerine geçerek egemenlik sürmek isterler: İnsanlar, efendilerinin yerine ve çocuklar anne-babalarının yerine geçerek egemen olmayı arzu ederler. Ve bunun sonucu olarak tüm dünya sisteminin ahlakı bozulur ve mahvolmaya ve karmaşaya sürüklenmeye mahkum olur.

Ama ne kadar yazık! Çünkü dünyada karmaşa oluşmasına neden olan aynı ilkeler, aynı üzücü sonuçlar ile birlikte Tanrı’nın halkı arasında da işlemektedirler. Bu nedenle, Tanrı halkının da bölündüğünü ve dağıldığını görüyoruz, bu ayrılma ve dağılma olgusu ne yazık ki hala sürüyor. Öz-irade uygulaması Rabbin yetkisini kullanmasına ve Baş’ın yönlendirmesine engel oluyor. Hıristiyan topluluğu da aynı dünyanın yaptığı gibi kendi gözünde doğru olanı yapıyor. Bu kötü ilkeler, Elçi Pavlus’un zamanında bile işlemekteydiler. Çünkü Pavlus, kutsalları Baş’a tutunmadıkları için uyarmak zorunda kalmıştı ve büyük üzüntü duyarak onların “İsa Mesih’in isteklerinin değil, kendi isteklerinin ardından gittiklerini” ifade etmişti.

Tüm ihtiyaçlarımızı, Mesih’in Bedeni olan Kilise’nin Baş’ından (Rab İsa’dan) sağlamaktan ve Rabbin rehberliği ve Ruh’un kontrolü altında hareket etmekten vazgeçtiğimiz an, kendi gözümüzde doğru olanı yapmaya başlarız. Beki ahlaksal açıdan dünyanın gözünde yanlış olan bir şey yapmayabiliriz, aslında hizmetimizde çok aktif, yetkin ve içten olabiliriz, ama yaptıklarımızda Rabbin istekleri ve Baş’ın rehberliği önemsenmediği takdirde, bizim öz-iradelerimiz, kendi gözlerinde doğru olanı yapacaklardır.

İsrail'in ahlak düşüklüğünün üzücü sonucu, bu ilk bölümün birinci ayetinde dile getirilir. Bu durum, "ülkede kıtlık başlamasına" neden oldu. Bu dünyada, süt ve balın aktığı bir ülke olan ve bu nedenle bir bolluk yeri olması gereken yerde Tanrı halkının ihtiyaçları yeterince karşılanmıyordu.

Ne yazık! Aynı kötülükler Hıristiyan Alemi'nde de benzer bir sonuca yol açmışlardır. Artık Baş'a tutunmayan ve Rabbin yetkisine boyun eğmeyen Hıristiyanlar, kendi gözlerinde en iyi olan ne ise onu yaptılar ve Tanrı halkının ruhsal yiyecek eksikliğinden dolayı açıktan ölmek üzere olduğu sayılamayacak kadar çok mezhepler oluşturdular. Bir bolluk yeri olması gereken Tanrı Evi, insanların ellerinde bir kıtlık yerine dönüştü.

1.

Kıtlık zamanı, bireysel imanlı için bir deneme zamanı haline gelir. Kıtlık, imanımızı dener. Elimelek, Tanrı'nın İsrail için belirlemiş olduğu ülkede idi. Tapınak oradaydı, kahinler oradaydılar, sunak oradaydı, ama Tanrı'nın, halkı ile olan egemen yollarında kıtlık da oradaydı; ve bu durumda Elimelek'in karşı karşıya olduğu deneme şuydu: kıtlık zamanında Tanrı'ya güvenebiliyor ve kıtlığa rağmen Tanrı'nın belirlediği yolda kalabiliyor muydu? Beytlehem Kenti'nden olan bu adam ne yazık ki, denemeye uygun değildi. Bolluk zamanında çevredeki uluslardan ayrı yaşama ve Tanrı'nın belirlemiş olduğu şekilde ülkede kalma konusunda yeterince istekliydi, ama kıtlık baskısı altındayken ülkeyi terk etti.

Aynı şekilde Kilise tarihinde de binlerce kişi tövbe ettiği zaman, tüm inananlar tek bir yürek ve tek bir can halinde hareket ederken ve herkesin üzerinde "büyük güç" ve "büyük lütf" bulunurken, pek çok kişi Tanrı halkı ile birlikte olmaya istekli olmuştur. Ama ağızları ile Hıristiyan olduklarını ikrar edenler, kendi gözlerinde doğru olanı yapmaya başladılar ve kendi isteklerinin ardından gittikleri zaman, büyük Elçi Pavlus hapishanedeydi ve müjdenin duyurulması açısından sıkıntılı bir dönemdi. O zaman bir kıtlık geldi. Ve kıtlık ile birlikte deneme zamanı da geldi ve deneme altına girince pek çok kişinin imanda uyanık kalamadı, Pavlus bu yüzden şu sözleri söylemek zorunda kaldı: "Asya İli'ndekilerin hepsi beni terk edip gittiler" ve "İsa Mesih'in isteklerinin değil, kendi isteklerinin ardından gittiler".

Günümüzdeki kıtlık denemesinden kaçmamamız gerekir. Merhameti bol olan Tanrı, halkının bir araya gelebileceği gerçek temel konusunda bir kez daha pek çok kişiyi aydınlattı ve sözün hizmetini çekici bulan pek çok kişi, ayrılık yolunu sevinç ile kabul etti. Ama deneme geldiği zaman, kişiler sayıca az olsalar dahi, dışsal zayıflık göz ile görüldüğü zaman, ve hizmet fırsatı azaldığı zaman, kıtlık yerini kendileri için gereğinden fazla güç, zayıflıklarını katlanılmaz ve çatışmayı gereğinden fazla ağır buldukları zaman, bu koşulların baskısı altında buldukları konumu terk ettiler ve kendi tercihlerine göre gidecek bir yer seçtiler; seçtikleri bu yerde denemeden bir kaçış yolu bulabileceklerini ve çatışmadan uzak kalıp dinlenebileceklerini umut ediyorlardı

Elimelek'in içinde bulunduğu durum böyleydi. Elimelek'in adının "Tanrısı Kral Olan" anlamını taşıması çok büyük önem taşır. Belki anne-babası çok dindar kişilerdi; İsrail'de bir kral olmadığının farkındaydılar ve Tanrı'nın, oğulları Elimelek'in Kralı olmasını arzu ettikleri için ona bu adı koymuşlardı. Ama ne yazık! Genellikle her zaman olduğu gibi, insanlar adlarının anlamlarına bağlı kalmazlar. Deneme geldiği zaman Elimelek Kral'a itaat etme konusunda başarısız oldu. Eğer Tanrı Kral ise, bizi bolluk günlerinde desteklediği gibi kıtlık günlerinde de destekleyebilir; ancak Elimelek'in imanı adının anlamına sadık kalmadı ve koşulların baskısına dayanamadı. Böylece yürüdüğü iman yolundan kaydı ve iman

eksikliği nedeni ile yalnızca kendisini değil, kendisine yakın olan kişileri de olumsuz etkiledi. Karısı ve iki oğlu doğal olarak Elimelek'in gittiği yere giderek onu izlediler.

Yehova'nın ülkesini terk ettikten sonra Elimelek kendi seçtiği bir yere gitti. Moav ülkesine gitmekle kötü bir şey yapmıştı, ama "orada kalmayı sürdürerek" daha da kötü bir şey yaptı. Yanlış bir konumda devam etmek, doğru bir konumda kalmaktan daha kolaydır. Elimelek'in seçtiği yer anlamlıdır. Vaat edilen ülkeyi çevreleyen topraklar, hiç kuşkusuz, farklı şekillerdeki dünyayı temsil etmektedirler. Mısır, zenginlik hazineleri ve günahlı eğlenceleri ile dünyayı temsil eder; ve bunun da ötesinde eğlence peşinde koşulduğu zaman karşılaşılabilecek her zamanki sonucu yani, Şeytan'a esareti simgeler. Babil, dünyanın Tanrı inancından ne kadar çok sapmış olduğunu ortaya koyar. Moav da burada aynı şekilde dünyanın farklı bir özelliğini gözler önüne serer. Moav'ın ruhsal açıdan önemi, peygamber Yereya'nın şu sözleri ile ifade edilir: "Moav, gençliğinden bu yana güvenlikteydi, şarap tortusu gibi durgun kaldı, bir kaptan öbürüne boşaltılmadı, sürgüne gönderilmedi, o yüzden tadını yitirmedi, kokusu bozulmadı." (Yereya 48:11) Moav, kişinin tüm rahatsızlıklardan uzak sessiz ve kolay bir yaşam sürebileceği, fazla hareketliliğin bulunmadığı ve yaşamın büyük değişiklikler olmadan akıp gittiği bir ülke oldu. Peygamberin mecaz sözünü kullanacak olursak, Moav, bir kaptan öbürüne boşaltılmadı.

Keyif ve sefahat düşkünü Mısır ve sapkın inançları ile Babil Elimelek'e çekici gelmediler. Ama Moav, sakinliği ve güvenliği ile çatışma ve denemeden kaçış yolu arayan Elimelek için güçlü bir çekiciliğe sahipti. Ve Moav, tüm bu çekici özelliklerine rağmen, kıtlığın olduğu dönemde bir zamanlar Tanrı'nın, halkı için seçtiği yeri kabul etmiş olanlar için yine de büyük bir tuzak teşkil ediyordu. Kıtlık dönemindeki çatışmayı yaşayan bu kişiler farklı yolu sürdürmeyi, gereğinden fazla acı dolu bulabilirler, bu yolda devam eden hareketleri, denemeyi daha da ağırlaştırabilir ve imanını iyi savaşımdan vazgeçmek için ayartılırlar ve bir kaptan öbürüne boşaltılmamak için Moav'ın sakin bir vadisine sessizce yerleşirler, amaçları kendi isteklerinin içinde durgunlaşmaktır. Ama Elimelek gibi bizlerin de öğrenmesi gereken şey şudur: genellikle yaşadığımız acı dolu deneyimler yüzünden imandan kaymamızın sonucu acı olur.

Görmüş olduğumuz gibi, Elimelek, karısı ve iki oğlu ile birlikte Moav'a gitmekle kalmadı, ama "orada yaşamaya devam ettiler". Elimelek'in iyileşmesi mümkün olmadı. Moav ülkesi onun için ölüm gölgesinin vadisi oldu. Elimelek'in amacı, Yahuda ülkesinde baş gösteren kıtlığın neden olacağı ölümden kaçmaktı, ama aslında kendisini Moav ülkesindeki ölümün kollarına atmış oldu. Ölümden kaçmak için attığı adım ona ölüm getirmiş oldu. Sıkıntıdan kaçmak için atılan yanlış bir adım, aslında kaçmak istediğimiz sıkıntıya atılan bir adımdır. Ayrıca bu dünyada huzur aramak, hatta ahlaksal açıdan yanlış olmayan şeylerde bile huzur aramak, ölümün bizden alabileceği şeylerde ya da ölüm aracılığı ile alınabileceğimiz şeylerde huzur aramaktır. Dünyanın en doğru olayları üzerinde bile ölümün gölgesinin varlığı mevcuttur. Ama Mesih dirildi, ölümün artık O'nun üzerinde hiçbir egemenliği yoktur ve bu dünyanın ölümün eşlik ettiği bolluğu ile kuşatılmış olmaktansa, dirilmiş Mesih ile bir kıtlıkta beraber olmak çok daha iyidir.

Elimelek ölür. Ancak yine de onun attığı yanlış adımın üzücü etkileri yalnızca kendisi ile sınırlı kalmadı. Karısı Naomi ve iki oğlu onu izlemiş ve Moav'a gitmişlerdi. Bu iki oğul, Yehova'nın yasına aykırı olarak Moav'lı kadınlar ile evlendiler. Aradan on yıl geçti ve sonra ölüm Elimelek'in iki oğlunu da aldı. Kocasını ve iki oğlu kaybeden Naomi yabancı bir ülkede dul kaldı ve evlat acısı yaşadı. Rab, Naomi'yi gerçekten de sıkıntıya soktu ve başına

felaket getirdi, ama onu terk etmedi. Yasa boğulan bu kadına vuran el, onu seven bir yürek ile davrandı. Rabbin izin verdiği sıkıntılar Naomi'ye yenilenmesi için bir yol hazırlıyordu.

2.

Elimelek'de imandan sapan birinin yolunu gördük, ama Naomi'de yenilenme ve tazelenme yolunu görüyoruz. Yehova'nın ülkesinden on uzun yıl uzakta kalmış ve rahat edeceğini düşündüğü Moav ülkesinde yalnızca üzüntü ile karşılaşmıştı. Ama sonunda Rabbin eğitici eli görevini yerine getirdi, çünkü Rut Kitabında şunları okuyoruz: "Naomi, gelinleri ile Moav'dan dönmeye hazırlandı" (ayet 6). Onu geriye dönmesi için harekete geçiren ne oldu? Katlandığı üzüntüler ve dayandığı kayıplar mı? Hayır! Ona ülkesine geri dönme arzusu veren, Rabbin lütfu ile ilgili iyi haberi. "Naomi, Moav topraklarındaiken, Rabbin kendi halkının yardımına yetişip yiyecek sağladığını duydu; ve bunu duyunca gelinleri ile oradan dönmeye hazırlandı" (ayet 6). Sorunlar, bize Rab'den uzaklaşmanın ne kadar acı verdiğini öğretebilseler de, bizi Rabbe geri dönmemiz için harekete geçirmezler, Rab ile ilgili iyi haberi ve O'nun halkına gösterdiği lütfu dinlemesi için yüreği hazırlamazlar. Kaybolan oğulun eve geri dönmelerini sağlayan, çektiği sefalet, karşılanmayan ihtiyaçları, yaşadığı acı esaret, ve uzaklardaki ülkede çektiği açlık değildi, onun eve dönmelerini sağlayan, Babasının evindeki bolluğu ve O'nun yüreğindeki lütfu, bunları hatırladığı zaman şöyle dedi: "Kalkıp Babama gideceğim." Onu evine döndüren, uzaklardaki ülkede yaşadığı sefalet değildi; onu evine döndüren, Babasının yüreğindeki lütfu. Tekrar Naomi'ye dönelim; kendisinden her şeyinin alındığı Moav ülkesindeiken, Rabbin, halkına yiyecek sağladığı Yahuda ülkesinden gelen haberleri duydu. Ve Rab onun önünden yürüdüğü için Naomi tüm hatasının üzerine kaldırıldı ve geri dönmesi mümkün kılındı. Aynı bazen söylediğimiz şu şarkıda olduğu gibi:

"İsa'nın bize olan sevgisini düşünmek,
zavallı yüreklerimizi bu dünyanın üzerine kaldırır."

Eve dönmek için harekete geçtiği zaman, attığı ilk adım Moav'ın sahte dostluklarını tamamen arkada bırakan tamamen net bir tavır sergiliyordu. "Bulunduğu yerden ayrıldı" (ayet 7). Ve Naomi'nin bu pratik adımı atması, diğerlerini aniden etkiledi. Her iki gelini de "onun ile birlikte" gittiler. Yanlış bir konuma karşı tanıklık edilmesine rağmen, o konumun içinde kalmayı sürdürmek, diğer kişiler üzerinde hiç bir etki üretmeyecektir. Eğer konum yanlış ise, bu yanlış konumdan kurtulmak için atılacak ilk adım yeterince kararlı olmalıdır.

Naomi'nin öyküsünde bu adım atıldı. Naomi, Yahuda ülkesine geri dönmek için yola koyuldu ve ki gelini de onunla birlikte yola çıktılar. Moav'daki yanlış bağlantılarını geride bıraktılar ve artık önlerinde yaşayacakları doğru yere sahiplerdi, çünkü "Yahuda ülkesine dönmek üzere yola koyulmuşlardı."

3.

Ne yazık! Düşük bir konumdan ayrılmak ve doğru konumun görüşüne sahip olmak, her zaman herkesin bu gerçeğe uygun hareket edeceğini kanıtlamak için yeterli olmaz. Bu üç kadından biri olan Naomi, önce yanlış yola sapmış ama şimdi yenilenme yolda olan bir kutsaldı; Rut, iman ile ve adanmış sevgi ile işaretlenmiş olan, Tanrı'nın egemen lütfunun bir tanığıydı. Orpa ise, vaat edilen ülkeye hiç bir zaman ulaşamayacak olan doğru ama boş sözlü bir kişiydi.

Hem Rut hem Orpa Naomi'ye bağılı olduklarını söylediler. Her ikisi de atalarının ülkesinden ayrılmaya hazır olduklarını ve Yahuda ülkesine gitmeye kararlı olduklarını bildirdiler. Ama her zaman olduğu gibi, sözler denenmeye tabi tutuldu. Naomi şöyle dedi: "Analarınızın evine dönün." (ayet 8) Her iki geline de geri dönme fırsatı verildi. Bu fırsat, zihinlerindeki düşüncenin ağızlarından çıkan söz ile uyumlu olup olmadığını ışığa çıkaracaktı. Ayrıldıkları ülkeyi "düşünselerdi" geriye dönmeye fırsatları olurdu (İbraniler 11:15). Orpa'nın gerçek düşüncesi hemen ortaya çıktı. Yüreğı, doğduğu ülkeye sınımsız bağılıydı. Rut ise, daha sonra göreceğimiz gibi, "daha iyi bir ülkeyi" arzu ediyordu. Orpa, her şeye rağmen düşüncesini dürüstçe söyledi, ama yalnızca düşüncesini. Duyguları çok derinden etkilenmişti, çünkü sesini yükselterek hıçkırma hıçkırma ağıladı (ayet 9). Duyguları çok hassaslaşmıştı, çünkü kaynanasına sarılarak öptüğünü okuyoruz (ayet 14). Ve söylediğı sözleri içtendi, çünkü şöyle dedi: "Seninle birlikte senin halkına döneceğiz" (ayet 10). Ancak yine de burada önemli olan şudur: "Rut, Naomi'nin Tanrısından da söz eder, ama Orpa için önemli olan yalnızca Naomi ve Naomi'nin halkıdır. Böylece Orpa'nın tüm söylediklerine, göz yaşlarına ve öpücüklerine rağmen, Naomi'ye ve Naomi'nin Tanrısına ve bereket ülkesine, "onun halkına" sırt çevirir ve "kendi halkına", "kendi tanrılarına" ve ölüm gölgesinin ülkesine geri döner.

4.

Rut'un öyküsü ne kadar farklı bir öyküdür; Rut, Tanrı lütfunun tanığı haline gelir. Rut da aynı zamanda iyi konuşmuştur; o da dürüst ve içten sözler söylemiştir; onun duyguları da aynı Orpa'nın duyguları gibi derinden etkilenmiştir; bağırarak hıçkırma hıçkırma ağlamıştır. Ama Rut'ta Orpa'da olandan daha fazlası mevcuttur, çünkü onda mevcut olan şeyler, "kurtuluşa eşlik eden, iman, sevgi ve umuttur." (İbraniler 6:9-12)

Orpa, sevgiyi yalnızca dışsal olarak ifade etti. O, Naomi'yi öpebildi ve sonra ondan ayrılabilirdi, aynı daha sonraki bir tarihte Yahuda İskaryot'un Rabbi öpebildiğı ve sonra O'na ihanet edebildiğı gibi. Rut'un, Naomi'yi öptüğü konusunda herhangi bir bilgi verilmiyor; ama dışsal bir sevgi ifadesi olmasa da gerçek sevgi mevcuttu, çünkü Rut'un "Naomi'ye sarılıp onun yanında kaldığım" okuyoruz (ayet 14). Sevgi, eğer gerçekse, sevdiğinden vazgeçemez ve sevdiğine refakat etmelidir ve bu nedenle Rut Naomi'ye şu karşılığı verir: "Seni bırakıp geri dönmemi isteme! Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim, sen nerede kalırsan ben de orada kalacağım."

Ayrıca Rut'un imanı ve sevgisi birbirine eşitti. Rut, imanının verdiği enerji sayesinde doğduğu ülkenin çekiciliğini, annesinin evini, halkını ve tanrılarını önemsemez. Naomi'nin ülkesine bir yabancı olarak gitmeyi kabul eder, çünkü şöyle der: "Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim." Tanımadığı bir ülkede bir yabancı olma yazgısını bağırına basar, çünkü şöyle der: "Sen nerede kalırsan ben orada kalacağım." Rut, kendisini Tanrı'nın halkı ile özdeşleştirir: "Senin halkın benim halkım olacak." Ve hepsinden önemlisi, tüm güvenini gerçek Tanrı'ya bağılıyor, çünkü yalnızca "Senin halkın benim halkım olacak" demekle kalmıyor", ve söylediklerine şu sözleri de ekliyor: "Senin Tanrının benim Tanrım olacak." Onu ölümün bile kararından döndüremeyeceğini anlıyoruz, çünkü "Sen nerede ölürsen ben de orada öleceğim ve orada gömüleceğim" diyebiliyor. Rut, kendisini, yaşamda ve ölümden Naomi ile tamamen özdeşleştiriyor ve bu nedenle Naomi'nin halkından kendi halkı ve Naomi'nin Tanrısından kendi Tanrısı olarak söz edebiliyor. Ve tüm bunları söylediğı anda gözünün önünde olan tek şey yalnızca, yıkılış, yaşlı bir kadın; çünkü birinin bu konu ile ilgili olarak söylediğı gibi, "dulluğuna, yabancılığına ve yoksulluğuna rağmen yazgısını Naomi'nin yazgısına bağılıyor."

Dünyaya ait sağduyuya sahip insan, Rut'un yaptığı seçimin çok akılsızca olduğunu düşünür. Moav ülkesindeki kolay yaşamı, evinin rahatlığını ve doğduğu ülkeyi terk ederek hakkında hiç bir şey bilmediği bir çöl yolculuğuna çıkmayı daha önce hiç görmediği bir ülkeye yanında yoksul bir dul ile gitmesi, gerçekten de akılsızlıkların en büyüğü gibi görünüyor. Ancak yine de tüm bunlar öykünün yalnızca başlangıcı, öykünün sonu henüz gelmedi. Rut'un neler yaşayacağı daha belirgin değil. İman, yoksulluk ve güçsüzlük koşulları içinde ilk adımını atabilir, ama sonunda haklı çıkan iman olacaktır ve güçlü ve görkemli koşullar içinde parlak ödülüne sahip olacaktır. Öykünün başlangıcında Rut, yaşlı ve umutsuz bir dul ile tüm yüreğinde özdeşleşmiştir. Sonunda, güçlü ve varlıklı Boaz'ın gelini olarak görünecektir; ve tüm bunlara ek olarak Rut'un adı, Rabbin soy ağacı içinde yer alan kuşakların arasında var olacaktır.

Musa, kendi zamanında, doğanın ihsan edebileceği her türlü avantaj ile bu dünyanın tüm görkemini ellerinde tutarken, iman için parlak bir örnek oluşturdu. Günahın zevklerine ve Mısır'ın zenginliklerine sırt çevirdi. Mesih uğruna aşağılanmayı Mısır hazinelerinden daha büyük zenginlik saydı. Kendisini yoksul ve acı çeken insanlar ile birlikte bir çölde bulmak için dünyadan ve dünyanın tüm görkemlerinden vazgeçti. Bu durum, dünyanın bakış açısına göre büyük bir akılsızlıktır! Ama Musa'nın zamanında iman gerçekten de şöyle demiş olabilir, "Musa'ya ne olacağı henüz belirgin değil." Musa'ya ne olacağının görünmeye başlaması için imanın on altı yıl beklemesi gerekir; o zaman Musa'yı, O'nun asla yok olmayacak olan Yüceliği içinde gösterildiği dağda, Tanrı Oğlu'nun yanında yer alırken görmemize izin veriliyor. Ve Musa sonunda krallar Kralı ile birlikte gelecek olan krallığın görkemlerine giriyor, Musa'nın reddettiği bu dünyanın yücelikleri gerçekten de sonradan kazanmış olduğu yüceliğin sonsuz ağırlıkları ile karşılaştırılamayacak kadar önemsizdir.

Aynı gerçek günümüz için de geçerlidir. İman yolu bu dünyanın bakış açısına göre akılsızlıkların en büyüğü gibi görünebilir. Tanrı'nın yoksul ve aşağılanan halkı ile kendimizi özdeşleştirmek için bu dünyanın görkemini reddetmek ve Mesih uğruna aşağılanmak insan mantığına, ve göz ile görüneneye göre çılgınlığın en büyüğü kabul edilebilir. Ama iman yine de şu yanıtı verir: "Ne olacağımız henüz bize gösterilmedi." İman şöyle konuşur: "Geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiç bir şey ile karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır." Ve iman parlak ödülüne sahip olacaktır, çünkü sonunda yücelik günü geldiği zaman, ve iman göz ile görünen ile değiştiğinde – Kuzu'nun büyük düğün günü geldiği zaman – işte o zaman, yoksul ve küçümsenen kutsallar O'nun ile birlikte görünecekler ve "Gelin, Kuzu'nun eşi" olarak O'na benzeceklerdir.

Ayrıca, bunun da ötesinde, kurtuluşa eşlik eden – iman, sevgi ve umut – şeyler uygulamada yüreğin amaçları içinde sonuçlanacaklardır. Tekrar Rut'a dönelim: ayrıldığı ülkeye saygı duymuyordu, gereksiz pişmanlıkları yoktu, ama "oradan gitmek konusunda kesin kararlıydı." Ve böylece Moav ülkesi arkada kaldı, "her ikisi de Beytlehem'e varana kadar gittiler." İman, sevgi ve umut tarafından yönlendirilerek geride kalanları unuttur ve önümüzde olanlara uzanır ve Tanrı'nın, İsa Mesih'teki çağrısı ile ilgili bedelin hedefine bakarak bu hedefi izlersek bizler için iyi olanı yapmış olacağız.

5.

Rut'un öyküsünün bu bölümü, yenilenmiş bir canın kabul edilişi ile çok doğal bir biçimde son bulur. İmandan düşen kişilerin yolunun acı olduğunu gördük ve Rabbin, yenileyen lütfekar yolunu izledik. Şimdi Rabbin yenilemesi ile ilgili gerçek yanıtın Rabbin halkı tarafından kabul edilmesinde bulunduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Yüzleri Tanrı'nın

ülkesine ve Tanrı'nın halkına yönelik olarak, tazelenen kutsal ve yeni tövbe etmiş olan bu iki can, "Beytlehem'e varıncaya kadar yollarına devam ettiler." Ve Beytlehem'e vardıkları zaman *tüm kenti ayağa kaldırdı ve halk onlara destek oldu ve teşvik etti.* Ne yazık! Günümüzde yenileme konusunda çok az bir çaba harcandığını itiraf etmek zorundayız, ve acaba bunun nedeni, hata yapan kişilere yeterli sevginin gösterilmeyişi olamaz mı? Kutsallar hata yaparlar ve kötü reddedilebilir ve kötülük yapan kişiye gereken şekilde davranılır, ama onlara "verdiğimiz destek" çok azdır ve bu nedenle hata yapan kişinin Tanrı halkının yanına giden yolu bulması çok ender mümkün olur. Dünya, üzgün ve kırılmış yürekler ve Tanrı'nın paydaşlığından uzaklaşmış kutsallar ile doludur ve bu kişiler çok ender olarak yenilenirler ve bizlerin onlara verdiği destek ve teşvik çok küçüktür!

Bir canın yenilenme işlemini en iyi yerine getirecek olan, diğer kutsalların bu cana gösterecekleri sevgidir. Aynı konu Naomi için de geçerliydi. Ülkesinde gördüğü sevecen kabul, Naomi'nin yüreğini açar ve onun gerçekten yenildiğini onaylayan sağlam bir kanıt oluşturur.

1. Giderken her şeyi vardı, ama Rab onu eli boş döndürdü. Naomi, ülkesinden uzakta olduğu günler hakkında konuşurken sözlerine şunu ekler: "Her Şeye Gücü Yeten Tanrı bana çok *acı verdi.*" Biz O'nun ile ilgilenmekten vazgeçebiliriz, ama O, bizi, bizimle ilgilenmekten vazgeçmeyecek kadar çok sever. Ve Elçi, bu konuda şunları yazar: "Terbiye edilmek uğruna acılara katlanmalısınız. Tanrı size oğullarına davranır gibi davranıyor. Hangi oğul babası tarafından terbiye edilmez? Herkesin gördüğü terbiyeden yoksunsanız, oğullar değil, yasa dışı evlatlarsınız." (İbraniler 12:7,8)
2. Naomi, eğer Rab, hata yaptığımız zaman bizi terbiye ediyorsa, o zaman bu terbiyenin bize acı vereceğini itiraf eder, bu nedenle sözlerine, Rabbin ona "*çok acı*" verdiğini eklemek zorundadır. Aynı şekilde Elçi de bize, "Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir" diyerek hatırlatmada bulunur. (İbraniler 12:11)
3. Naomi, çok uysal davranarak yaptığı hataların tüm utancını kabul eder. "*Giden bendim*" der. Okuduğumuz öyküden, "Kalmak üzere Moav ülkesine giden adamın kim" olduğunu biliyoruz, ama Naomi kocası ile tek bir söz bile etmiyor. Diğer insanları suçlamıyor, ama kendisi için de bahane üretmiyor.
4. Naomi hatalarının utancını nasıl üstleniyorsa, yine aynı şekilde haklı olarak onu yenileyenin Rab olduğunu kabul eder ve bu konu ile ilgili tüm yüceliği Rabbe verir. "*Rab beni geri döndürdü*" diyebilmektedir. Ülkemden ayrılan bendim, ama Rab beni geri döndürdü. Ve Naomi ile benzer ruha sahip olan Davut da "Rab canımı tazeler" diyebilmektedir (Mezmun 23:3). Öz-güvene ve öz-yeterliliğe sahip olduğumuz anlarımızda, iyi düşündüğümüz zaman Rabbe geri dönebileceğimizi düşünebiliriz, ama Rab bizi yenilemediği takdirde Rabbe geri dönmek hiç birimiz için mümkün değildir. Petrus Rabbi inkar etmeden önce Rabbin onun için ettiği dua, ve Rabbi inkar ettiği zaman Rabbin ona bakışı, Petrus'un yüreğini paramparça etti ve yüreğinin bu durumu Petrus'un yenilenmesini sağladı. Petrus O'nu izledi, sonra inkar etti, ama onu geri getiren Rab'di.
5. Ayrıca bunun da ötesinde Naomi, yalnızca Rabbin onu geri getirdiğini söylemekle kalmıyor, ama aynı zamanda "Rab beni *eve* getirdi" de diyor. Rab geri getirdiği zaman, evin tüm sıcaklığının ve sevgisinin hissedilmesini sağlar. Çoban, kaybolan koyununu kucağına aldığı zaman, onu Kendi evine getirir. Bu davranışı ile sanki şu sözleri söyler gibidir, "Koyunum için en iyi yer Benim evimdir."

6. Her Şeye rağmen, Rabbin onu eve döndürmesine rağmen, “eli *boş* olarak döndürdüğünü” dokunaklı bir Şekilde ifade eder. Rabden uzakta kaldığımız günler içinde ruhsal ilerleme kaydedemeyiz. Rabbin bizi terbiye etmesinin gerçek nedeni, canımızın geliŐmesine engel olan Şeyleri canımızdan kesip atmaktır. Naomi ile birlikte bizlerin de Şu itirafta bulunmamız gerekir: “Giderken *her Őeyim* vardı, ama Şimdi Rab beni eve eli *boş* döndürdü. Rabden ayrılanların canlarının nasıl yanması gerekiyorsa Naomi’nin de canının yanması gerekti. Rab, onu bol bereketleyerek yeniledi; evine, Rabbin ülkesine ve Rabbin halkına geri döndü, ama kocasına ve oğullarına hiç bir zaman geri dönmeyecekti. Onlar sonsuza kadar gitmişlerdi. Çatışma ve sıkıntılardan kurtulmayı ve dinlenmeyi istedi, ama bulduğu, yalnızca ölüm ve kayıptı. Eli boş döndürüldü.
7. Ama eğer Rab bizi eli boş döndürürse, bizi bir bolluk yerine getirecektir. Bu gerçek Naomi için geçerliydi, çünkü Naomi’nin Beytlehem’e geri dönüŐü, “arpanın biçilmeye başlandığı hasat” zamanına rastlamıŐtı.

İliŐkilerimizde sevgi konusunda başarısızlığa düŐtüęümüz takdirde bile, Rabbin hiç bir zaman başarısızlığa düŐmeyeceęini bilmek yüreklerimizi nasıl da rahatlatır! Kısa bir süre sonra, Rab, zavallı, yoldan sapmış koyunlarını eve getirirken, aralarında tek bir koyun bile eksik olmayacaktır. Sonra, sevginin sonsuz evinde cennetin en büyük hasadının doluluğunun tadını çıkaracağız – bu durum sonu olmayan bir bereket ve sevinç hasadının “başlangıcı” olacak.

BAŞAK DEVŞİREN RUT

Rut 2

“Ülkenizdeki ekinleri biçerken tarlanızı sınırlarına kadar biçmeyeceksiniz. Arta kalan başakları toplamayacaksınız. Bağ bozumunda bağınızı tümüyle devşirmeyecek, yere düşen üzümleri toplamayacaksınız. Onları yoksullara ve yabancılara bırakacaksınız” (Levililer 19:9,10)

Eğer Rut’un öyküsünün başlangıcı, kurtaran lütfun portresini çiziyorsa, bu bölüm destekleyen lütfu ortaya koymaktadır. Tanrı’nın lütfu bize yalnızca kurtuluş getirmekle kalmaz, ama aynı zamanda kurtuluşumuzu sağladıktan sonra bize bu dünyada ağırbaşlı, doğru ve tanrısayar olarak yaşamayı da öğretir. Ruhsal ilerleme kaydedebilmek için lütfü öğretisi altında kalmalıyız. Bu bölümde çok çekici bir şekilde resmedilen konu, işte bu lütfü büyüme ve ruhsal gelişmedir.

Tövbe etmiş genç bir imanlının dünyadan kesin bir karar vererek kopması ve tanrı halkı ile birlikte olarak iman yolunu kabul etmesi kendisine büyük bereket getirir. Ama iyi bir başlangıç yine de yeterli değildir. Eğer iman yolunda kalmaya devam etmemiz gerekliyse, lütfü büyüme olması gerekir. Elçi Petrus şöyle der: eğer Hristiyanlar “dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulacak ve Tanrı yolunda yürüyeceklerse, “lütfü ve esenliğin” artan ölçüde tadını çıkarmaları gerekir, ve bunu da ancak “Tanrı’yı ve Rabbimiz İsa’yı tanıyarak” yapabilirler (2. Petrus 1:2-4); bu nedenle Elçi, yazdığı Mektubuna şu öğütler ile son verir: “Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in lütfunda ve O’nu tanımakta ilerleyin” (2. Petrus 3:18).

Korint’te yaşayan imanlılar iyi bir başlangıç yapmışlardı, ama buna rağmen ruhsal gelişme gösterme konusunda ağır ilerliyorlardı. Bu konuda ilerlemelerine engel olan, dünyasallık ve bu dünyanın bilgeliğiydi. Elçi, Galatyalıların iyi bir başlangıç yaptıklarını söyler ve sözlerine şunları ekler: “İyi koşuyordunuz. Sizi gerçeğe uymaktan kim alıyordu? “ (Galatyalılar 5:7) Galatyalılar, sahte öğretmenler tarafından aralarına sızan yasacılar tarafından engellenmişlerdi. Bu gün de aynı şekilde pek çok kişi, iyi bir başlangıç yapmış gibi görünüyorlar ve adanmış Hristiyanlar olacaklarına ilişkin vaatte bulunuyorlar, ama ne yazık! Daha sonraki yaşamlarında canlarında çok az bir gelişme oluyor. Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in lütfunda ve O’nu tanımakta ilerlemiyorlar. Dünyanın çekici yönlerine karşı koyamayarak düşüyorlar ve dünyasallaşıyorlar ya da sahte öğretmenlerin etkisi altında kalarak yasacı zihniyete sahip oluyorlar.

Rut’un öyküsünün bu bölümü, bize *lütfü büyümenin* sırrını açıklayacak. Bu bölümde, Rut’tan başak devşiren biri olarak anlatıldığı aşikardır. İkinci ayette Rut’un, Naomi’ye şöyle dediğini okuyoruz: “İzin ver de tarlalara gideyim ve *başak devşireyim*.” Yedinci ayette Rut, orakçıların başında duran adama şöyle der: “İzin ver de *başak devşireyim*.” On yedinci ayette ise şunu okuruz: “Böylece Rut *başak devşirdi*.” Ve son ayette yine şunlar yazılıdır: “Rut, arpa ile buğday *biçimi* sonuna kadar Boaz’ın hizmetçi kızlarından ayrıldı.”

Rut, bu nedenle bu bölümde başak devşiren biri olarak sunulur. Ancak başak devşirmenin ruhsal önemi nedir? Kitabın birinci bölümünün bize, “arpanın biçilmeye başlandığı zaman” olduğunu bildirerek sona erdiğini hatırlamamız gerekir. Naomi ve Rut kendilerini bir bolluk ortamının ortasında buldular. Ama bu hasat ne kadar bol olursa olsun

toplanmadığı sürece açları doyurmak için yetersiz kalacaktır. Biçiciler ve başak devşirenler görevlerini yerine getirmek zorundadırlar, bunu yapmadıkları takdirde mevcut olan bolluğa rağmen aç kalırlar. Rut başak devşirerek hem kendisinin hem de Naomi'nin ihtiyaçlarını, hasadın efendisine hizmet ederek karşılamış oldu.

Bu nedenle, ruhsal başak devşirmenin, imanlının ruhsal bereketlerini Tanrı'nın kendisine vermiş olduğu bu unvan tarafından elde ettiği anlamına geldiğini söyleyemeyiz. İsrail tarihinde Tanrı, tam bir kesinlikle ortaya koymuş olduğu ülkenin sınırlarını bildirirken ulusa mutlak bir unvan verdi. Tanrı şöyle dedi: "Ayağının bastığı her yeri sana verdim." Ancak ulusun bu verilen yere sahip çıkması gerekiyordu. Pavlus bu nedenle "imanlıların Mesih ile birlikte tüm ruhsal bereketler ile kutsanarak göklerde oturtulduklarını" söyledi, ancak bu sözler Pavlus'a, özel bir konuda dua etmesi için engel olmadılar; Pavlus, kutsalların, tüm bu ruhsal bereketlerin genişliğini, uzunluğunu, derinliğini ve yüksekliğini anlayabilmeleri için Kutsal Ruh tarafından iç varlıklarında güçlendirilmelerini diledi.

Rabbin, bizi Kendisine çağırdığı gün, yaşamımızın en harika günüydü. Biz, o gün günahlarımızın bağışlandığını ve Kutsal Ruh ile mühürlenerek kutsalların ışıktaki mirasına ortak kılındığımızı öğrendik. Ve şu anda yücelik konusunda uygun bir büyüme olamasa bile, Elçi yine de Tanrı'yı gerçekten tanımakta ilerlememizi istiyor (Koloseliler 1:10) Ancak yine de ne yazık! Bizler ne kadar da yetersiz başak devşirenler olduk. Mesih'in söz ile anlatılmayan zenginliklerine ne kadar da az dahil olduk.

2.

Nasıl oldu da böyle yetersiz başak devşirenler haline geldik? Bunun nedeni, başak devşirmenin bizlerin, itaat etmek için her zaman hazır olmadığımız koşulları talep etmesinden mi kaynaklanır? Rut'un böyle harika şekilde başak devşiren biri olmasını sağlayan özelliklere dikkat ettiğimiz zaman, bu sorunun yanıtını görürüz.

Öncelikle Rut'un sahip olduğu *alçakgönüllülük ve boyun eğme* ruhu üzerinde duralım. Rut, Naomi'ye şöyle der: "İzin ver de gideyim" ve daha sonra orakçıların başında duran adama, "İzin ver de başak devşireyim" ifadesi kullanarak konuşur. Rut, kendisinden daha yaşlı ve daha deneyimli olan kişilere bağımlı olarak hareket etti. Kendisine rehberlik edilmesine ve öğüt verilmesine izin verdi, böyle davranmayı önemsemi ve bağımlı olduğu kişileri küçümsemedi. Kırılmış bir iradeye sahipti, bu nedenle iradesi onu kendi gözünde doğru olanı yapması için yönlendirmedi, kırılmamış bir iradenin yol açacağı sıkıntıları yaşamadı. Petrus'un sözlerine kulak verelim: "Ey gençler, siz de ihtiyarlara bağımlı olun. Hepiniz birbirinize karşı alçakgönüllülüğü kuşanın: Çünkü Tanrı kibirliyle karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder" (1.Petrus 5:5). Boyun eğme ve alçakgönüllülük Tanrı'nın Ruh'u ile bağlantılıdır. Kibirli kişi hiç kimseye boyun eğmekten hoşlanmaz. Lütüfta büyüme için karşımıza çıkan en büyük engel, kırılmamış bir iradedir.

İkinci olarak, Rut, *gayretli ve çalışkandı*. Yedinci ayette de okuduğumuz gibi, "Sabahtan şimdiye kadar tarlada çalışıp durdu, çardağın altında pek az dinlendi." Sonra on yedinci ayette aynı bilgiyi tekrar okuruz: "Rut akşama dek tarlada başak devşirdi." Tanrı'nın işleri konusunda imanlılar arasında büyük bir gayret eksikliği yok mudur? Bu dünyanın işleri ile ilgilenirken yeterince gayret gösteririz, ama ne yazık ki, Rab ile ilgili yaptığımız işler genellikle yaşamlarımızın yalnızca ender anlarını kapsarlar. Söz'ü çalışma konusunda gayretli miyiz? Dua ederken gösterdiğimiz gayret yeterli mi? Yaşamdaki telaşların ve zorlukların yok olmalarını dileyebiliriz, ama asıl önemli olan konu hala, sahip olduğumuz

kısa zamanı nasıl değerlendirdiğimizdir. İbraniler 6:12 ayetinde, yazar gayretin önemini vurgular ve tavsiye eder, sonra sözlerine şunları ekler: “Tembel olmamanızı, vaat edilenleri iman ve sabır aracılığı ile miras alanların örneğine uymanızı istiyoruz.” Eğer mirasımızın tadını çıkarmayı istiyorsak, gayretli olmalıyız. Eğer günlük gazeteleri, ve bu dünyanın boş edebiyatını okumak için zaman bulabiliyor, ama Tanrı'nın kutsal Sözü'ndeki verimli tarlalarda başak devşirmek için zaman ayıramıyorsak, canlarımızın kurtuluşu konusunda gördüğümüz gelişmenin küçük olmasına şaşırılmaması gerekir.

Üçüncü olarak, Rut, *azimle devam etti*. Bir gün çalışkan, ertesi gün tembel olmadı ve “Arpa ve buğday hasadı bitinceye kadar Boaz'ın hizmetçi kızları ile birlikte çalıştı.” Hem arpa hem de buğday biçimi tamamlanana kadar her gün, hiç durmadan başak devşirdi. Veriya'daki Yahudilere bu konuda özellikle bir buyruk verilmemişti, ama onlar yine de Tanrı Sözü'nü büyük ilgi ile karşılayarak her gün Kutsal Yazıları inceliyorlardı (Elçilerin İşleri 17:11). Bir gün gayretli ve çalışkan olmak kolaydır, ama peş peşe her gün gayretli olmak için azimle dayanmak gerekir. “Her gün”, zor ve denemeye tabi tutan bir sözdür. Rab, öğrencilere, “Çarmıhını her gün taşımalarını” söyledi. Kahramanca ve cesur bir fedakarlıkta bulunmak için ortaya büyük çaba konması gerekir ve bu zor olmayabilir, ama her gün sessizce Mesih'i izlemek, denenmenin ta kendisidir. Yarışı kazanan, iyi başlayan kişi değil, azimle dayanan kişidir.

Son olarak, Rut'un, “devşirdiği başakları *dövdiğünü* “ okuruz (ayet 17). Arpa ve buğdayın devşirilmesi yeterli değildir, dövülmeleri gerekir. Kendi başımıza yaptığımız çalışmalar ya da diğer kişilerin hizmetleri aracılığı ile topladığımız gerçek, bize ruhsal büyüme sağlamak için duanın konusu ve odak noktası haline gelmelidir. Gerçeğin kazanılması yalnızca övünmeye yol açacaktır. Eğer gerçek bizi, Rabbi daha iyi tanımamız için yönlendirecekse, gerçeğin keyfini Rab ile bulduğumuz paylaşıktan almamız gerekir.

Böylece, bir canın, ruhsal gelişme kaydedebilmesi için boyun eğme, gayretli olma, azimle dayanma ve meditasyon gibi özellikler ile işaretlenmeye çağırıldığını görüyoruz..

Arıca, bunların da ötesinde, önemli olmasına rağmen, bireysel canın koşulunun her şey olmadığını anlıyoruz. Ruhsal gelişme konusunda diğer kişileri yardımımızdan yoksun bırakmamak da gerekir. Bu konu, bu bölümde gözlerimizin önünde yer alan farklı karakterlerde çarpıcı bir şekilde ortaya çıkar. Naomi, hizmetçi kızlar, başak devşirenler, orakçıların başında duran adam ve son olarak varlıklı ve güçlü Boaz; tüm bu karakterler Rut ile bağlantılı olarak incelenir. Hepsisi de farklı şekillerde Rut'a başak devşirmesi için yardımda bulunurlar; Mesih'in sevgili halkının lütuftaki ruhsal büyümesini sağlamak için Mesih tarafından harekete geçirilen farklı araçlar olarak önümüze çıkarlar.

3.

Naomi, uzun zamandır Boaz ile ilişkiye sahipti ve bu nedenle Boaz'ı iyi tanıdığı için Rut'a öğüt vermek ve onu yönlendirmek konusunda gereken tecrübesi vardı. Aynı şekilde, Mesih ile olan ilişkilerinde uzun yol almış kişiler vardır; ve bu kişiler pek çok hata yapmış olmalarına rağmen (Naomi gibi), genç kutsalları eğitmek ve onlara öğüt vermek konusunda uygun imanlılardır. Naomi, öğretme ve paylaşımında bulunma konusunda armağana sahip biri gibi görünmez, Titus'un ikinci bölümünde okuduğumuz, diğerlerine örnek olması gereken, “iyi davranışlar öğreten” ve genç kadınlara sevgi dolu öğütler veren yaşlı bir kutsal gibi görünmese dahi Naomi, bu ayetlerin ruhu içinde Rut'a, yürüyeceği yolda hiç bir zorluk ya da engel çıkartmadan hemen şöyle der: “Git, kızım!” Rut'u bu mutlu işte çalışması için teşvik

eder. Ayrıca Rut, işten döndüğü zaman, onun çalışmasının sevinç ile farkına varır ve takdir eder, çünkü Naomi Rut'un "devşirdiklerini görür ve kendisine verdiği arttırdığı başakları alır" (ayet 18). Ayrıca Rut'un yaptığı işte gösterdiği ilerleme ile ilgilenir, çünkü ona sorular sorar: "Bugün nerede başak devşirdin, nerede çalıştın?" (ayet 19). Son olarak Rut'u Boaz hakkında aydınlatır ve ona başak devşirme konusunda sevgi ile öğüt verir (ayet 20,22). Naomi'nin ruhu, daha yaşlı kutsalları genç kadınları teşvik etmek, onların gelişmeleri ile ilgilenmek, ruhsal refahları konusunda araştırma yapmak, onları Mesih'i tanıma hakkında eğitmek ve nasıl başak devşireceklerine ilişkin öğütte bulunmak için yönlendirse, ne kadar iyi olurdu!

4.

Aynı zamanda hizmetçi kızlar da bu mutluluk getiren başak devşirme işinde yardımcı olurlar. Bu kızlar, 8, 22 ve 23. ayetlerde karşımıza çıkarlar. Rut, başak devşirirken ona eşlik etmektedirler. Bu hizmetçi kızlar, ruhsal gelişme sağlama konusunda Rab ile halkı arasındaki o mutlu paydaşlığa ve iletişime yardımcı olan kişilere bir örnek teşkil etmezler mi?

Boaz Rut!a şu uyarıda bulunur: "Başak devşirmek için başka tarlaya gitme; buradan ayrılma. Burada, benim hizmetçi kızlar ile birlikte kal." Orada başka tarlalar ve başka hizmetçi kızlar da vardır, ama onlar Boaz'a tanıdık değildirler. İman yolunda genç ya da yaşlı olalım, eğer Boaz'ın bu uyarısına kulak verirse, doğru hareket etmiş oluruz. Çünkü dünyaya ait pek çok çekici tarla vardır ve zaman zaman bize eşlik etmek için çok hoş önerilerde bulunabilirler, ama dünyanın tarlaları ve boş arkadaşlığı Mesih'ten değildir. Elçilerin günlerinde dünya onlara bir hapisane verdi ve onlar bu hapisaneden serbest bırakıldıklarında, *kendi arkadaşlarının* yanına gittiler. Gerekli durumlarda dünya insanları ve bu yaşamdaki olaylar ile iş ilişkilerimizin olması mümkündür, ama tatlı paydaşlığın tadını çıkartacağımız ve ruhsal gelişme göstereceğimiz çevreler bunlar değildir. İhtiyacımız olan yalnızca "kendi arkadaşlarımız" ile, Rabbin halkı ile beraberlikte bulabiliriz. Hıristiyanlığın ilk günlerinde, Tanrı halkının düzenli olarak sürdürülen paydaşlığı "büyük güç" ve "büyük lütf" ile sonuçlandı. İbraniler kitabının onuncu bölümünde bize şu öğütte bulunulur: "Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe, birbirimizi daha da çok yüreklendirelim." Kutsallar sevginin ve iyi işlerin kaynağı değildirler, ama kutsallar ile birlikte olmak, kesinlikle sevgiyi ve iyi işleri beraberinde getirecektir. Bu dünyanın yargılanacağı gün, yaklaşmaktadır, bu nedenle bu dünyanın dostluklarını bırakmakla iyi ederiz ve bozulmamış kalan, giysilerini beyaz olarak koruyan "Boaz'ın hizmetçi kızları" ile mutlu paydaşlıklar yaşarız. O gün ne kadar yaklaştıkça, bizler de birbirimize o kadar yaklaşmalıyız.

5.

Aynı zamanda orakçılar da Rut için hizmet verirler. Orakçılar karşımıza 4, 5-7, 9 ve 21. ayetlerde çıkarlar. Orakçılar, Boaz'ın hizmetkarlarıydılar ve kendilerini Rabbin halkına hizmet etmeye adanmış olan Rabbin hizmetkarlarının özelliklerini canlı olarak gözlerimizin önüne seren kişilerdir.

Rabbin her hizmetkari için gerekli olan ilk konu, Rabbin huzurunda olmaktır. Bu nedenle Boaz'ın orakçılarına "Rab sizinle olsun!" diyerek seslendiğini okuruz; Boaz bu sözleri ile onların esenliğini arzu ettiğini belirtir. Ve buna benzeyen bir ruhun müjde döneminde öyle dediğini okuruz: "Öğrencileri de gidip Tanrı sözünü her yere yaydılar, *Rab onlar ile birlikte çalışıyordu.*" (Markos 16:20)

İkincisi, Boaz'a verilen hizmetin etkin olarak tamamlanması için orakçıları yöneten hizmetkara da boyun eğilmesi gerekir. Biz, yalnızca Rabbin değil, ama aynı zamanda adı bildirilmeyen hizmetkar (ayet 5) tarafından resmedilen Kutsal Kişi'nin, yani, Kutsal Ruh'un da kontrolüne ihtiyaç duyarız.

Üçüncü olarak gerekli olan, orakçıların önde gitmesi ve Rut'un onları izlemesidir ve Rut şunları söyler: "Orakçıların ardından gidip başak devşireyim." Kutsal Yazılar şunu belirtir: Tanrı halkı arasında ruhsal önderlik yapan, bize Tanrı'nın Sözü'nü konuşmuş olan, ve bize onların imanlarını izlememiz gerektiği söylenen kişiler vardır. Bu kişilerin sözlerini dinlememiz ve onlara boyun eğmemiz gerekir, çünkü onlar canlarımızın gözetmenidirler (İbraniler 13: 7, 17).

Gerekli olan dördüncü konu, Boaz'ın hizmetkarları olan bu genç adamların kuyulardan su çekmeleridir. Rut'un suyu içmesi kendisine sunulan bir ayrıcalıktı, ama suyu çekmek genç erkeklerin sorumluluğuydu. Tanrı'nın derin kuyularından su çekmek için herkes çağrılmamıştır ya da bu çağrı herkes için uygun değildir. Ancak bu su kişilerin kapasitelerine uygun kaplara konulduğu zaman herkes tarafından içilebilir. Kuyudaki su, pek çok kişinin ulaşamayacağı yerededir; kaptaki suya ise herkes ulaşabilir. Bu nedenle Rut'a söylenen söz şudur: "Susayınca *var git*, kuyudan çektikleri su ile doldurdukları *testilerden* iç." Timoteos'dan istenen, "bu konuların üzerinde durması, kendini bu konulara vermesi ve ilerlediğini herkesin görmesiydi". Bu sözler, kesinlikle kuyudan su çekmek anlamına geliyordu. Ama Timoteos için kuyudan su çekmenin "yararı", "herkese görünmesiydi". Kaptaki herkes için uygun olan su buydu (1. Timoteos 4:15).

Beşinci olarak, orakçıların hizmet verme konusunda uygun olabilmeleri için kendilerinin başında duran adamdan özel talimatlar almaları gerekmektedir. "Boaz orakçılarına, 'demetler arasında da başak devşirsin, ona dokunmayın' diye buyurdu. Hatta onun için demetlerden başak ayırıp yere bırakın da devşirsin. Sakın onu azarlamayın" (ayet 15,16). Bireylerin özel ihtiyacı, Rabbin özel yönlendirmesini gerektirecektir. Hizmetkarın, Efendisine yakın olması ne kadar da gereklidir; hizmet ederken, "azarlamadan" ya da "paylamadan" özel bir ihtiyacı nasıl karşılayacağını bilmesi gerekir. Rab, her konuda olduğu gibi, bu konuda da, bize mükemmel bir örnek oluşturur. Diriliş gününde Petrus'a şu sözleri ile bir mesaj gönderir: "Şimdi O'nun öğrencilerine ve *Petrus'a* gidip şöyle deyin," sınırsız mükemmelliğe sahip olan O, yoldan çıkmış zavallı bir koyuna, onu "azarlamadan" ya da "paylamadan" teselli verdi (Markos 16:7).

Son olarak, orakçıların emekleri hasadı tamamlayacaktır, çünkü Boaz Rut'a şöyle dedi: "Adamlarım bütün biçme işini bitirinceye kadar onlar ile birlikte kal." (ayet 21) Boaz'ın hizmetkarları için geçerli olan, Rabbin hizmetkarları için de geçerli olacaktır, çünkü Elçi, önümüze konmuş olan görkemli umudu hizmetindeki kişileri harekete geçirmek için kullandı. "Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın. Rabbin işinde her zaman gayretli olun." (1. Korintliler 15:58)

6.

Boaz'ın orakçıların başında duran adamı, aynı zamanda Rut'un başak devşirme işindeki ilerlemesi ile de bağlantılı bir konuma sahiptir. Bu adamın adı belirtilmez ve çok ortada görünmez, ancak yine de Boaz adına Boaz'ın tarlalarında çalışan her orakçıyı kontrol eden kişidir. Ayrıca Rut ile Boaz'ı karşılaştıran, ve Boaz ile Rut hakkında konuşan odur. Hizmetkar da Boaz'ın düşünceleri ile mükemmel uyum içindedir. Orakçıların başında duran

adam, Boaz'a gerçek hakkında bilgi verir, ama Rut'a tek bir kötü söz bile etmez ve Rut'u, Boaz'ın tarlalarında başak devşirmesi için teşvik etmekle Boaz'ın zihninden geçenleri önceden tahmin etmiş olur. Bu kişi, hiç kuşkusuz, Mesih'i temsil etmek için Mesih'in adında yüceltilmiş Mesih'ten gelmiş olan Kutsal Ruh'un büyük Kişiliğinin çarpıcı bir resmidir. Kendiliğinden konuşmayan, dünya tarafından görülmeyen, ama Rabbin hizmetkarlarını kontrol eden ve canlarda yaptığı lütufkar iş aracılığı ile canları Mesih ile temasa geçiren Kutsal Ruh! O, Mesih adına yeryüzüne gelmiş Olan'dır ve Baba ve Oğul'un zihni ve yüreği ile mükemmel uyum içinde düşür ve hareket eder.

7.

Son olarak, Boaz'ın, Mesih'i iki şekilde temsil ettiğini görüyoruz. Birincisi, O'nun Kişiliği ve işlerinin görkemini, ikincisi ise O'nun bizimle bireysel olarak lütfu aracılığı ile ilgilenmesini temsil eder.

Boaz, kişisel olarak bir "yakın akraba" ve "varlıklı, güçlü bir adam" olarak takdim edilir. Rut Kitabında "yakın akraba" sözü, pek çok kez kullanılır, başka bir yerde ise bu sözcük "kurtarıcı" olarak çevrilmiştir ve bu sözcüğün anlamının gerçek önemini ortaya koyar. Yakın akraba, erkek kardeşi ve erkek kardeşinin mirası bir yabancıya eline geçtiği takdirde, her ikisini de kurtarma hakkına ve gücüne sahiptir.

Günaha düşen insan yersel miras ile ilgili tüm hakkını kaybetti ve kendisini düşmanın egemenliği altına sokarak suçlu bir günahkar olarak ölüme ve yargıya maruz kaldı. Ne kendisini, ne yeryüzünü, günahın, ölümün ve Şeytan'ın egemenliğinden kurtaracak gücü yoktu. Hem yetkiye hem de güce sahip biri tarafından kurtarılmaya ihtiyacı vardır. Mesih, Boaz'da bir figür olarak resmedilen büyük Kurtarıcıdır. Kurtarıcı Mesih, halkını fidyeye satın alır ve gücü aracılığı ile kurtarır. Ödediği bedel, bizim uğrumuza verdiği Kendi yaşamıydı. "Atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeyler ile değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesi ile kurtuldunuz." Ayrıca O, kurtarışını gücü aracılığı ile yaptı, çünkü yalnızca kanını dökmedi, ama dirildi ve dirilişi ile ölümün ve mezarın gücünü yok etti. Kan aracılığı ile kurtulmuş olarak güç tarafından kurtarılmayı bekliyoruz, çünkü O, bu ölümlü bedenlerimizi ölümlü soyun tüm izlerinden kurtardığı zaman, her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliği ile zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir. En sonunda O'nun, günahın, ölümün ve Şeytan'ın gücünden kurtaracağı mirasa sahip olacağız ve O'nun yüceliğinin övülmesi için Mesih ile birlikte paylaşacağımız bu mirasın tadını çıkaracağız (Efesliler 1:14).

8.

Ayrıca, Boaz figüründe, yalnızca büyük Kurtarıcımızın yüceliklerinin gölgesine sahip olmanın da ötesinde şeylere sahibiz; Rabbimiz bizimle bireysel olarak ilgilenirken kullandığı yolların ne kadar güzel olduklarını da görüyoruz. O'nun Kişiliği ve işi hakkındaki gerçeği öğrenmek sahip olduğumuz tek ayrıcalık değil, aynı zamanda O'nu tanımakta ilerleme konusunda bize ne kadar lütufkar davrandığını tecrübe etme ayrıcalığına da sahibiz. Keşke tüm imanlılar Mesih ile birlikte, diğer kişilere tam olarak söyleyemeyecekleri ve yalnızca Mesih ve kendi canları tarafından bilinen, yabancı hiç kimsenin ortak olamayacağı gizlilikteki bir can birlikteliğinin ardından gidebilselerdi!

Can ile ilgili bu tür kişisel konularda, yabancı Rut'a varlıklı, zengin adam Boaz'ın gösterdiği lütfekar yollarda Rabbin örneğini görüyoruz.

Bu yollar lütuf ve gerçek ile işaretlenmişlerdir ve lütuf ve gerçek aracılığı ile gelen Kişi'yi önümüze getirirler. Bizler, zayıflığımız nedeni ile gerçek pahasına lütuf gösterebilir ya da lütuf pahasına gerçeği elimizde tutabiliriz. Mesih'te, gerçeğin mükemmel uyumu ile lütfun sınırsız ifadesi mevcuttur.

Boaz, insanın yüreğine dokunan bir lütuf ile tüm zenginliklerini Moavlı yabancının – yasa dışı doğan biri olarak Rabbin topluluğuna girmeyen ve soyundan gelenlerin de onuncu kuşağa kadar Rabbin topluluğuna girmeyecekleri birinin - önüne serer. (Yasa'nın Tekrarı 23:3). Boaz'ın tarlaları, hizmetkar kızları, genç uşakları, kuyuları, tahılları, sahip olduğu her şey Rut'un hizmetine verilir. Rut, Boaz'ın tarlalarında kalabilir, hizmetkar kızları tarafından yardım görür, orakçıların ardından başak devşirir ve onun kuyusundan su içebilir. Boaz, Rut'un geldiği soy, yabancı olması ya da yoksulluğu hakkında tek bir söz bile söylemez. Geçmişini azarlayan ya da geleceği hakkında tehdit savuran ya da şimdiki cömertliği ile ilgili hiç bir konuşma yapmaz. Verilenlerin hepsi, sınırsız ve egemen lütuf ile sunulur. Mesih de biz günahkarlar ile olan ilişkisinde aynı şekilde davranır. Lütuf, cennetin en iyi armağanlarını Smairiye'deki bir kuyunun başında su çeken günahkar bir kadının önüne serer; lütuf, günah ile dolu Petrus gibi bir adam için denizdeki balığa buyruk verir. Ve lütuf ölmek üzere olan bir hırsıza Tanrı'nın cennetinin kapılarını açar. Ve lütuf, bizi herhangi bir para ya da bedel ödemeksizin Mesih'in söz ile anlatılamaz zenginlikleri ile bereketledi.

Ama hepimizin çok iyi bildiği gibi, lütfun zenginlikleri gerçeğin parıltısını karartmaz. Evet, gerçeği ortaya çıkartan lütuftur. Boaz için bu yabancıya geldiği soyun düşüklüğünü hatırlatmak önemli değildir. Bu yabancının kendisi zaten gerçeği itiraf eder. Rut, Boaz'ın önünde yere kapanır, böylece her bereketi kendisinden aldığı kişinin yüceliğinin bilincinde olduğunu belirtir. "Senin gözünde neden lütuf buldum?" sorusu ile böyle bir lütfu hak edecek hiç bir şeye sahip olmadığını açıklar. Ve Boaz üzerinde hiç bir hak iddia edemeyeceğinin farkındadır, çünkü "bir yabancı olduğunu" kabul eder. Yalnızca Boaz'ın lütfunun varlığında, onun gerçek konumunu takdir eder ve kendi gerçek konumu içinde kalır, bu tutumu ile bize Rabbimizin zamanındaki lütuf ve gerçeğin yollarının diğer parlak örneklerini hatırlatır.

Eğer lütuf, yoksul bir günahkara sonsuz yaşam kaynağı olan diri suların karşılıksız armağanından söz ediyorsa, aynı zamanda günahkar hakkındaki gerçeği de ortaya koyacaktır. İsa, "Git, kocamı çağır" sözleri ile kadına yaptıkları hakkındaki gerçeği bildirdi ve diğer söylediği "buraya gel" sözleri, kadını, Tanrı'nın yüreğindeki tüm sevgiye davet eden lütuftu. Gerçek, kadına yüreğindeki kötülüğü açıkladı, ama lütuf, kadının yüreğine, kadının yaptığı her şeyi bilmesine rağmen, onu yine de sevebilen ve O'na gelmesi için davet eden bir yüreği açıkladı.

Ve böylece başka bir olayda, başka bir kadın ile – Rut gibi bir yabancı olan Kenanlı bir kadın – lütuf ve gerçeğe ait aynı yolların sergilendiğini görüyoruz. Öğrenciler, lütuf pahasına gerçeği elde etmek istediler. "Kadını gönder" dediler. Ama Rab öyle yapmadı ve gerçek pahasına lütuftan vazgeçmedi. Ve Rab kadına bu şekilde davrandığı için kadının ağzından gerçekler dökülürdü, çünkü Rabbin bu davranışı kadının itirafta bulunmasını sağladı, "Haklısın ya Rab, ama köpekler de efendilerinin sofrasından düşen kırıntıları yer." Kadın bir köpek olduğu gerçeğini konuşurken, Rabbin, bir köpekten sofradan düşen kırıntıları esirgemeyecek lütfu sahip olduğunu görmüştü. Rabbin lütfu, onu kendisi hakkındaki gerçeğe yöneltti. Ve imanının ödülüne sahip oldu, çünkü Rab, lütfu konusunda böyle bir hak talebinde

bulunan bir imana karşılık vermekten zevk duydu. Ve şöyle diyebildi, “Ey kadın, imanın büyük! Dilediğin gibi olsun!” (Matta 15:21-28).

Yalnızca Rabbin huzurunda, O’nun yüreğindeki lütfun varlığında yüreklerimizdeki kötülüğün bilincine varabildiğimiz anlar, yaşamımızda gerçekten kutsanmış olan anlardır. Biz ne kadar kötü olursak olalım, O’nu yüreğindeki lütfu alabileceğimizi ancak bu tür anlarda öğreniriz.

Böylece Rut’un yüreğini teselli eden Boaz oldu. Rut, “Ben bir yabancıyım” diyerek gerçeği kabul etmişti ve Boaz Rut’a, “Bana kendi hakkında benim bilmediğim hiç bir şey söyleyemezsin” der gibiydi, “Yaptığın her şey bana bir bir anlatıldı” (ayet 11). Rut’un zihninde Boaz’ın lütfu armağanlarını geri alabilmesine neden olacak, geçmişi ile ilgili kendisini korkutan hiç bir şey yoktu. Aksine, özgürce, “Beni teselli ettin” diyebildi, “Yüreğimi okşadın, (yüreğime konuştun)” . Rabbin benim hakkımda her şeyi bilmesine rağmen yine de beni sevdiğini öğrenmek kadar yüreğe dokunan, yüreği kazanan ya da yüreği teselli eden başka hiç bir şey yoktur.

9.

Ancak yine de Rut’un öyküsünün bu bölümü bu şekilde son bulmaz. Boaz lütfu göstermiştir, Rut gerçeği itiraf etmiştir ve tüm bunlar gerçekten de vicdana esenlik ve yüreğe sevinç getirmiştir, ama hepsi bu kadar değil. Boaz Rut’u yalnızca teselli etmekle ve sonra onu minnet dolu bir yürek ile bırakmakla yetinmemiştir. Bu davranışı Rut’un yüreğini tatmin etmiş olsa bile, Boaz’ın yüreğini tatmin etmeyecekti. Rut, daha fazla bereket beklentisi içinde olmasa bile Boaz’ın, ona bağışlayacağı daha pek çok şey vardı. Boaz, yüreğine konuşmuş olduğu kişinin refakati ile yetinmeyecekti. Bu nedenle şu sözleri söyleyebildi: “Buraya yaklaş.” Rabbin de bize ilgi göstermesi bu ilgiden daha derin bir şekilde ama yanı tarzda değil mi?” Rab, korkularımızı yok ettiği, yüreklerimize konuştuğu ve sevgimizi kazandığı zaman bunu O’na eşlik etmemiz için yapar. Sevgi, sevilen kişinin refakatine sahip olmamaya razı değildir. Uyanık da olsak uyuyor da olsak, bizim O’nun *ile* birlikte olabilmemiz için öldü. Eğer, “Buraya yaklaş” diyen bu lütfekar daveti iştir ve kabul edersek, mutlu oluruz.

Böylece Rut’un, bundan önce hiç tanımadığı bir kişinin refakatinde oturması gerçekleşti. Ama eğer Rut, “orakçıların yanında oturduysa”, bunu Boaz’ın refakatinde yaptı, çünkü “Boaz ona kavrulmuş başak verdi” sözlerini okuyoruz. Rabbin halkının refakatinde Rabbin kendisinin varlığının bilincinde olarak oturduğumuz takdirde mutlu oluruz. O zaman gerçekten ülkenin kavrulmuş başağı ile beslenebiliriz. Aynı Rut gibi, “doyarız” ve “arttırırız” (ayet 14, N. Tr.). O’nun huzurunda canlarımız beslenir, yüreklerimiz doyar ve doymuş yüreğin doluluğu diğer kişilere de vermemizi sağlar.

GELİN RUT

Rut 3 & Rut 4

“Tanrının RAB, o güçlü Kurtarıcı seninle, alabildiğine sevinecek senin için, sevgisi ile seni yenileyecek, senin için ezgiler söyleyerek coşacak.” (Sefanya 3:17)

Görmüş olduğumuz gibi, başak devşirmek, ikinci bölümün en önemli konusudur. Son iki bölümün konusu dinlenmek, rahat etmektir. Üçüncü bölümün ilk ayetinde, sözcük, Rut ile bağlantılı olarak kullanılır: “Kızım, iyiliğin için sana rahat edeceğin bir yer aramam gerekmez mi?” Bu sözcük son ayette Boaz ile bağlantılı olarak kullanılır: “Çünkü Boaz bu gün bu işi bitirmeden rahat edemeyecek.”

Rut Kitabının dört bölümünde sunulan gerçeklerde hiç kuşkusuz düzenli bir ilerleme mevcuttur.

Rut 1’de, Rut yeni tövbe etmiş bir canın imanını, sevgisini ve adanmış enerjisini ortaya koyar.

Rut 2’de Rut, imanlının ruhsal gelişme gösterdiği lütuftaki büyümesini sunan bir örnek oluşturur.

Rut 3’de Rut, imanlıya tek doyum sağlayacak olan yürek rahatlığını aramaktadır.

Rut 4’de Rut Mesih ve imanlının ulaşmış olduğu Tanrı’nın rahatlık veren yolunu ortaya koyan güvenli huzuru bulur.

1.

Boaz’ın tarlalarında başak devşirmek ve Boaz’ın elinden bereket almak her ne kadar mutluluk sağlasa ve doğru da olsa, ne Boaz’ın ne de Rut’un yüreğine tam bir rahatlık ve doyum sağlamayacaktır. Yüreğe rahatlık veren tek şey, sevilen kişiye sahip olmaktır. Bu nedenle, 3. bölümde Rut, Boaz’ı kazanmak ister ve Boaz Rut’a sahip olmak için çalışmaktadır. Sevgi hiç bir zaman, ne kadar değerli olurlarsa olsunlar armağanlar ile doyum bulamaz. Sevginin, sevgiyi verene sahip olması gerekir.

Boaz, daha önceki davranışları ile Rut’a harika lütuft göstermişti. Tarlalarını, tahılını, hizmetçi kızlarını ve genç uşaklarını onun hizmetine sunmuştu. Rut’a, kuyusundan su içirmiş, sofrasından kavrulmuş başak sunmuş ve demetlerden ayrılıp yere bırakılan başakları da devşirmesine izin vermişti. Ama tüm bu bereketlere rağmen Rut’un yüreği yine de tatmin olmamıştı. Bu bereketler aracılığı ile Boaz onun güvenini ve sevgisini kazanmıştı, ama sevgi kazanıldıktan sonra, yüreği tatmin edecek tek şey Kişi’nin kendisidir. Bu durum, hem tanrısal, hem de insansal ilişkilerde eşit derecede geçerlidir. Lütfu ve armağanları ile Rut’un sevgisini ateşleyen Boaz Rut’u bu verdikleri ile tatmin edemezdi. Yüreğe doyum sağlayan bereketler değil, Bereketleyen Kişi’ye sahip olmaktır.

Böylece, aynı doğruyu Rabbin imanlılar ile olan ilişkisinde de görüyoruz. O, bize bağışladığı tüm bereketlerden daha büyük olduğunu anlamamızı sağlar. Bu bereketlerin tek

başlarına bizi tatmin edemeyeceklerini öğrendiğimiz zaman mutlu olmamız mümkündür. Yüreği tatmin edebilen yalnızca Mesih'tir.

Luka 5. bölümde Petrus'un öğrenmesi gereken önemli ders bu değil miydi? Rab, Petrus'un üzerine geçici büyük bir bereket boca etti. Petrus'a, o güne kadar asla tutamadığı kadar çok balık tutturdu. Bu bereket öylesine büyüktü ki, ne ağları ne de tekneleri bu kadar çok balığı barındıramadı. Ama Rab, bu büyük armağanı ile yine de Petrus'a Kendisini öylesine güzel açıkladı ki, Petrus'un gözünde ona sağladığı bereketlerden çok daha büyük bir değere sahip oldu; çünkü bu olaydan hemen sonra ayette şu sözleri okuruz: "Her şeyi bırakıp İsa'nın ardından gitti." Nasıl?! Rabbin ona verdiği balıkları da mı bıraktı? Evet, hepsini bıraktı – ağları, tekneleri ve balıkları – ve O'nun ardından gitti. Eğer Petrus'un sahip olmaya hak kazandığı bir balık avı olduysa, bu balı avı Rabbin ona sağlamış olduğu balık avıydı. Ama Petrus, Bereketleyen'i izlemek için bereketi terk etti.

Aynı şey Mecdelli Meryem içinde geçerliydi. Bu kadın tamamıyla Şeytan'ın egemenliği altındaydı, çünkü Rab ondan yedi kötü ruh kovmuştu. Mecdelli Meryem çok büyük bir bereket almıştı, ama yüreğini kazanan, onu Bereketleyen'di. Böylece, boş mezarın olduğu yerde, öğrenciler, "kendi evlerine " gittikleri zaman, Meryem mezarın başında durarak ağladı. Bereketler, Meryem için yeterli değillerdi. Mesih olmadığı takdirde onun bu dünyada huzur bulması mümkün değildi. Meryem, yalnızca Mesih ile mutluydu, O olmadığı takdirde kimsesiz ve kederliydi.

Rab, bir zamanlar Mesih'e küfreden ve kutsallara zulmeden adama da aynı şekilde davrandı. Lütuf bu adama ulaştı ve O'nu öyle bir şekilde bereketledi ki, Mesih, bu adam için Mesih'in kendisine verebileceği tüm bereketlerden daha büyük hale geldi. Mesih'e duyduğu arzuyu şu sözleri ile ifade eder: "O'nu tanıyabileyim" ve "Mesih'i kazanabileyim." O, Mesih'in verdiği bereketleri bilmek ile yetinmedi; bereketleri Veren'i bilmesi gerekiyordu. Sonunda cenneti kazanmak onu tatmin etmedi, onun, cennetini garantileyen Kişi'yi kazanması gerekiyordu.

Ne yazık! Yürekerimizin arzusunu, Mesih'in ve yalnızca Mesih'in tatmin edebileceğini ne kadar yavaş öğreniyoruz! Bazen ruhsal bereketlerimizde rahatlık bulmayı istiyoruz. Çabalarımız canlarımızdaki tövbe sevincini ve aldığımız bereketin duygusunu parlak tutmak amacına hedefli. Ama kurtuluş sevinci de dahil olmak üzere bu tür çabaların hepsi başarısızlığa mahkum. Bereketlerin tadını, Bereketleyen'den ayrı olarak çıkartmamız imkansız (ve Tanrı böyle yapmamızı asla planlamadı). Aldığımız her bereket Mesih'te ortaya çıkar ve bereketin tadını ancak Mesih ile birlikte alabiliriz.

Bazı kişiler hizmet etme konusunda yoğunlaşarak tatmin ararlar. Rabbe yoğun bir şekilde hizmet etmek ile tatmin olur muyuz? Ama eğer huzur ve rahatlık bulma konusunun ardından gidiyorsak, aynı Marta gibi biz de yoğun hizmetin bize rahat vermek yerine rahatsızlık vereceğini anlayacağız. Hizmet etmek iyidir, ama yüreği tatmin etmeyecektir.

Diğer kişiler ise bu geçici dünyanın boş şeylerinde bazı geçici doyum bulmanın peşindedirler; ama dünyasal konulara ilgi duydukça, sıkıntılarının arttığını görürler. Aradıkları yürek huzurunu bulamazlar. Peygamber, söylediği şu sözlerinde çok haklıdır: "Kalkıp gidin, dinlenme yeriniz değil burası! Murdarlığınız yüzünden bu yer korkunç biçimde yıkılacak." (Mika 2:10) Tekrar ediyoruz, yüreği tatmin eden yalnızca Mesih'tir. Nedeni ne olursa olsun, bizler, Hıristiyanlar olarak gerçek yürek doyumunu çok az bildiğimizi itiraf etmeye zorlanırsınız. Her gerçek Hıristiyan elbette kurtulmuştur, ama

kurtulmak başka bir şeydir, doyumlu olmak başka bir şey. Tam ve kesin doyum yalnızca o büyük gün geldiği zaman bilinecektir: “Kuzu’nun Düğün Günü geldi, ve Gelini hazırlandı!” Bu büyük gerçek biraz gizemli bir biçimde Rut’un güzel öyküsünün son bölümünde karşımıza çıkıyor. Rut Kitabının ilk iki bölümü Mesih’e olan sevginin nasıl uyandırıldığına ilişkin örnekler sundu. Son iki bölüm bize, sevginin nasıl doyum bulduğunu anlatacak.

2.

Önce Rut’un Naomi’den aldığı talimata dikkatinizi çekelim (ayet 1-5). Rut, rahat edebilmesi için dinlenmenin sırrını öğrenir. Naomi önce, Boaz’ın kim olduğunu ve ne yaptığını anlatarak Rut’un zihnine düşünceler yerleştirir. “Boaz, bizim *yakın akrabamızdır*” der. Bu sözleri söylerken, “Boaz bizimdir ve üzerinde hakkımız vardır” şeklinde bir imada bulunur. Bizler de Mesih’in bizim olduğunu söyleyebiliriz, çünkü Mesih beden almamış mıdır, aramızda yaşamamış mıdır, bizim yerimize geçerek ölmemiş midir ve dirilmiş olarak bize Kardeşleri olarak seslenmemiş midir? Mesih, Meryem’e, “Kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babam’ın ve sizin Babanız’ın, benim Tanrım’ın ve sizin Tanrınız’ın yanına çıkıyorum” diyebilir.

Ayrıca, Naomi, Rut’a, Boaz’ın ne yapacağını da söyler: “Bu akşam harman yerinde arpa savuracak.” Ve eğer bu cümleyi şöyle ifade edebilirsek, bizim Yakın Akrabamız, bizim Boaz’ımız arpa savurmuştur. Rab İsa bu gün hububat kabuğu ile ilgilenmemektedir. Gelecekteki bir gün yargılamak üzere hububat kabuğu ile ilgilenecek midir? Ama O şu anda Kendisine ait olanlar ile meşgul olmaktadır, “O, arpa savuruyor.” Başka bir deyiş ile, Kilise’yi lekesiz ve kusursuz olarak Kendisine sunmak üzere topluluğunu kutsal kılmaktadır. Yücelerdeki Rab gelecek olan o gün için Kendisine ait olanlar ile ilgilenmektedir.

Naomi, Rut’a Boaz üzerindeki hakkını hatırlattıktan sonra, ona Boaz’ın yanında nasıl davranması gerektiği ile ilgili talimatlar verir. Mesih’in, yakın akrabamız olduğunun farkına vardığımız, O’na ait olduğumuzu ve O’nun bize ait olduğunu anladığımız zaman, O’nun yanında olmayı arzu edeceğimiz kesindir. Ancak yine de, O’nun varlığının bilinci, canın uygun bir şekilde hazır olmasını gerektirir, bu gerçeği Naomi’nin, Rut’a verdiği şu talimatlarda görebiliriz: “Yıkan, kokular sürün ve giyin.”

Gerekli olan ilk şey, “yıkanmaktır” – bu ifade, düşüncelerimizi, Yuhanna 13. bölümdeki ayak yıkama konusuna götürür. Yuhanna’nın, İsa’nın göğsünde yatabilmesi için önce ayaklarını yıkamış olması gerekir. Yüreğin huzur bulmasından önce ayaklar yıkanmalıdır. Rab, Petrus’a, “Eğer ayaklarını yıkamazsam, *Benim ile payın olamaz*” demek zorundaydı. O’nun işi aracılığı ile O’nun ile payımız vardır, ama O’nun gittiği evde O’nun ile paydaşlığın tadını çıkarmak için ayaklarımızın yıkanmış olması gerekir, ama ne yazık ki bizler bu konuda genellikle özensiz davranırız. Dünyanın kirleten etkilerinin bize yaklaşmalarına ve ilgimizi dünyasal konulara çekmelerine izin veririz. Ayaklarımızı yıkamayı ihmal edersek, kirler çoğalır ve sonunda zihinlerimiz öylesine tıkanır ve sevgimiz öylesine uyuşuk bir hale gelir ki, Mesih ile paydaşlık seyrekleşir ya da bilinmez hale gelir. Rabbin uyarıda bulunan şu sözlerine kulak verelim: “Bildiğiniz bu şeyleri *yaparsanız*, ne mutlu size!” Rut’un, yıkanma talimatını kabul etmesi yeterli olmayacaktı; bu talimatı yerine getirmesi gerekiyordu. Yuhanna 13. bölümdeki gerçeğin yalnızca bilinmesi değil, ama aynı zamanda uygulanması gereklidir.

Ancak bundan da fazlası yapılmalıdır: Rut’un, yıkandıktan sonra kokular sürünmesi de gerekmektedir. Zihnin kirli etkilerden temizlenmesi yeterli değildir, Elçi’nin şu önemli

öğüdünün de uygulanması gerekir: “Gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, *onu düşünün.*” Yıkanmak, olumsuzdur; kirden arıttır. Kokular sürünmek olumludur, etrafa tatlı bir koku saçır. Zihnimizi ve yüreğimizi kirleten etkilerden temizlemek ile yetinmemeliyiz, ama aynı zamanda zihnimizi ve yüreğimizi Mesih ile ilgili konularla meşgul etmeliyiz, öyle ki üzerimizde, Mesih ile olan beraberliğimize uygun hoş bir koku bulunsun.

Naomi, Rut’a kokular sürünmesini söyledikten sonra, “giyinmesini” de ister. “Giyinmek”, kutsallardaki Tanrı doğruluğunu simgeleyen beyaz ketenlerin giyilmesi anlamında değil midir? Eğer Filipeliler dördüncü bölümün sekizinci ayeti meshetmekten söz ediyorsa, bir sonraki ayet bize giyinme ile ilgili yanıtı – uygulamada doğruluğu – vermiyor mudur? Elçi, bir sonraki ayete şöyle der: “Benden öğrendiğiniz, kabul ettiğiniz, işittiğiniz, bende gördüğünüz ne varsa, onu *yapın.*” Filipeliler 4:8 ayetindeki anahtar sözcük, “düşünmek”tir; 9. ayetteki anahtar sözcük ise, “yapmak”tır. Mesih’in sevimliliğini daha derin hissedebilsedik, O’nun ile beraber olmayı ve O’nun varlığını bilinçli olarak hissetmeyi daha gayretli bir arzu ile istememiz gerekmez miydi? Ve o zaman bu tür arzular düşüncelerimizi ve yüreğimizdeki duyguları, kullandığımız sözcükleri ve davranışlarımızı kirleten tüm etkilerden uzak tutabilir ve onları Mesih’e yakışan konular ile meşgul edebilirdi.

Boaz’ın yanında olmak için gerekli olan şeyleri yaptıktan sonra Rut’un yapacağı son şey sitti. Boaz’ın ayaklarının dibine yatacak ve onun söyleyeceklerini dinleyecekti. Naomi’nin son olarak söylediği gibi, “Boaz, ne yapması gerektiğini, Rut’a söyleyecekti.” Bu sözler bize, Luka 10. bölümde tanımlanan Beytanya’da yaşanan o güzel olayı hatırlatmıyor mu? Bu bölümde, Meryem’in “Rab İsa’nın ayaklarının dibine oturduğunu ve O’nun konuşmasını dinlediğini” okuruz. Günümüzdeki en büyük eksikimiz bu değil midir? Yaşamın telaşlı temposu içinde Rabbin sözünü işitmek için O’nun ile tek başımıza birlikte olmak için çok az zaman ayırıyoruz. Ama Rab yine de her şeye rağmen, “gerekli olan tek bir şeyin” olduğunu söyledi. Naomi aracılığı ile Rabbin sesini duymayı dileyelim ve Rut gibi biz de aynı yanıtı verelim: “Söylediğin her şeyi yapacağım.” Böylelikle, “yıkanmış”, “kokular sürünmüş (meshedilmiş)”, ve “giyinmiş” olarak O’nun yanında oturalım ve O’nun sözünü işitelim.

3.

Rut, Boaz’ın ayaklarının dibine yattığı zaman, öykünün ulaştığı nokta, doğal olarak Boaz’ın ne yaptığı ile ilgilenir. Rab, sevgisinin ve lütfunun canlandığı arzuları tatmin etmek için çalışır ama aynı zamanda Kendi yüreğinin tatmin olması için de çalışacaktır. Tüm bunlar önümüze, Mesih ile ilgili daha derin gizemi ve O’nun Kilisesi için arzu ettiklerini getirecektir. O’nun yüreğini tatmin eden tek şey, kutsallarının Yanında olmaları ve O’na benzemeleridir. O’nun sevdikleri, O’nun sevgisine refakat etmelidirler. Cennete gideceğiz, çünkü sevgi orada olmamızı istiyor. Kaybolan oğulun üzerindeki eski giysileri çıkarmak ve onun ihtiyaçlarını karşılamak babasının yüreğini tatmin etmedi: oğlu, onun huzuruna yakışır bir şekilde, en iyi giysi, ayaklarında ayakkabılar ve parmağında yüzük ile onun yanında olmalıydı. Aynı şekilde Mesih de bizi yargıdan kurtarmak ve günahlarımızdan arındırmak ile tatmin olmadı, bize *O’nun ile* ve *O’na benzer* olarak sahip olması gerekir.

O, bu dünyadayken, çevresinde topladığı canlar için böyle bir son amaçlıyordu, çünkü Onikiler’i çağırmasının nedeni, onların, “*O’nun yanında bulunmaları*”ydı. (Markos 3:14)

Bu nedenle şöyle dua etti: “Baba, bana verdiklerinin de bulunduğum yerde *benimle birlikte* olmalarını istiyorum.”

Mesih bizler için öldü, öyle ki, “ister uyanık ister uykuda olalım, O’nun ile birlikte yaşayalım.” (1.Selanikliler 5:10).

Bu gün, Halkına hizmet etmesinin amacı budur. Ayaklarımızı yıkar öyle ki, *O’nun ile payımız* olsun. O eğer kutsallarından birini uyutursa, amacı, o kutsalın “*O’nun ile*” birlikte yaşamasıdır.

Ve en sonunda Rab bulutlar üstünde bizi eve çağırmak için geldiği zaman, “*sonsuz* kadar Rab ile birlikte” olmak üzere bizi yanına alacaktır.

İşte O’nun ayaklarının dibinde öğrendiğimiz kutlu gerçek budur. Yalnızca bizler O’nu istemeyiz, O da bizi ister. Bizim O’nu istememiz pek de şaşılacak bir şey değildir, ama O’nun bizi istemesi sonsuz bir mucizedir. Meryem, O’nun ayaklarının dibinde hizmetimizin O’nun için önemli olduğunu, ama O’nun biz olmadan yapamayacağını öğrendi. O’nun ayaklarının dibinde öğrendiğimiz, “Ben Sevgilime aitim, sevgilim de bana!” gerçeği, çok büyük ve görkemlidir. Ve böylece Rut da bize aynı gerçeği bildirir, çünkü Boaz’ın ayaklarının dibinde yatarken şu gerçeği öğrenmiştir: Boaz için özlem duyan yalnızca kendisi değildir, Boaz da onun için özlem duymaktadır. Ve bu gerçeği öğrendikten sonra “sessizce oturabilir” ve Boaz’ın işi bitirmesini bekleyebilir (ayet 18).

4.

Boaz’ın kendi yüreğini ve Rut’un yüreğini rahatlatmak ve tatmin etmek için güvenli adımlar atması çok derin bir anlam taşır. Rut ile yaptıklarını, Rut için yaptığı işler izler. 2. bölümde Boaz, Rut’un sevgisini kazanır; 3. bölümde, kazanmış olduğu bu sevgiyi tatmin etmek için Rut’a, kutsal cesaret verir.

Rut, öncelikle, tüm diğerlerini reddedip Boaz’ı izlemekle bereketini garanti etmiş olur, “Rab seni kutsasın” (ayet 10). İkinci olarak, “Korkma” sözleri ile (ayet 11), Rut’un yüreğinden korkunun tüm izlerini yok ediyor. Sonra, bu konu ile ilgili her türlü sorumluluğu üstleneceğine ve engellerin üstesinden geleceğine dair Rut’a güvence veriyor (ayet 12,13). Bu arada onun tüm ihtiyaçlarını cömertlik ile karşılıyor. Rut’a altı ölçek arpa veriyor. Rut, bereketinin ardından gittiği zaman bir efa (yaklaşık 15 kg) arpası oldu (2:17); Boaz’ın ardından gittiği zaman ise, “altı ölçek arpa” aldı. Ancak ölçeğin sayısı yine de yalnızca, “altı”dır, “yedi”, yani tatmin eden, mükemmel rakam değil. Arpa ölçeğinin sayısı ne olursa olsun, tam doyum veremez.

Rab, bu gün Kendisine ait olanlara aynı şekilde davranır. Rabbin bizi Kendisi için istediği hakkındaki bu büyük sırrı öğrenmiş olan kişiler için özel bir bereket sağlanmamış mıdır? Bu büyük sırrı bilmek tüm korkuları yok etmez mi, bize kutsal cesaret sağlamaz mı, ve O’nun bizim için belirlediği amacın yerine gelmesine hiçbir şeyin engel olamayacağı güvencesini yüreklerimize yerleştirmesini mi? Bu zaman içinde O her ihtiyacımızı karşılar ve böylece bizlerin Rut gibi “sessizce oturmasını” sağlar; bizde başlamış olduğu işi tamamlayıncaya kadar dinlenmeyeceğini bize açıklar. “Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı’nın bunu Mesih İsa’nın gününe dek bitireceğine güvenim var.” (Filipeliler 1:6).

5.

Son bölümde, Boaz'ın Rut için nasıl çalıştığını görürüz. Rut'un bu çalışmaya hiçbir katkısı olmamıştır. “Kent kapısına gittiği” zaman, Boaz'ın yalnız olduğunu okuruz (ayet 1). Kent kapısı, kararların verildiği bir tür yargı yeridir. Çünkü Rut'un bereketlenebilmesi için önce adaletin tatmin edilmesi gerekir ya da Boaz'ın amacının yerine gelmesi lazımdır. Boaz, kent kapısında, kendisine sorulabilecek olan her soruya maruz kalır ve hepsini yanıtlar. Olayın geçtiği yere on tanık çağrılır. Kendilerine oturmaları söylenir ve ilk yakın akrabasının görevini yerine getiremeyeceğine tanıklık ederler, ama aynı zamanda Boaz'ın taleplerinin doğru olduğunu ve yerine getirilmesi gerektiğini kabul ederler. Bu örnek, büyük Kurtarıcımızın yargı yeri olan “kent kapısı”na tek başına giderek güçlü işi yerine getirdiğini ifade etmez mi? Orada, Çarmıh'ta, imanlı ve Tanrı arasındaki her konuyu çözüme ulaştırdı. Aynı zamanda orada bize çözüm sağlayamayan yasanın yetersizliğini, onun adil taleplerini bütünüyle kabul ederek ve eksiksiz bir şekilde yerine getirerek sergilemiş oldu.

Böylelikle Boaz “Rut'u kendine eş olarak aldı” zaman, her engel ortadan kaldırıldı, evlilik gününe ulaşıldı. Ve kent kapısında bulunan herkes ve kentin ileri gelenleri “Evet, biz tanıgız” dediler. Rut'un bereketine tanıklık ettiler, ama gücü ve ünü Boaz'a attettiler, çünkü Boaz'a şunları söylediler: “Efrat boyunda varlıklı, Beytlehem'de ünlü olasın” (ayet 11, N.Tr.).

Rut'un öyküsünün bu mutlu sonu, Kilise'nin Mesih ile evlendiği o çok bereketli büyük günün bir sembolüdür. “Kuzu'nun düğün günü geldi ve Gelin'i O'nun için hazırlandı” ifadesi ile söz edilen o günü bekliyoruz. Peygamber Yuhanna bu büyük görümü gördüğünde, “kent kapısında bulunanların ve kentin ileri gelenlerinin” bu övgüsünü sanki tekrar işitmektedir, ancak bu övgü şimdi sınırsız bir gücün kudretli şarkısına dönüşmüştür, çünkü Yuhanna'nın işittiği ses büyük bir kalabalığın, gür akan suların ve güçlü gök gürültülerinin çıkardığı sesi andırıyordu. Ses, “Haleluya” diyordu: çünkü Her Şeye Gücü Yeten Tanrımız Rab egemenliği aldı. Bizler sevinelim ve yüceliği O'na verelim.

Kuzu'nun düğün günü, kurtuluş işine verilen büyük yanıt olacaktır. Yücelik, çarmıhın yanıtıdır. O günde Gelin sınırsız bir şekilde bereketlenecektir, ama gücü ve ünü elde eden Kuzu olacaktır. Tüm yücelik O'na ait olacaktır, ama bununda ötesinde, o büyük günde Rab İsa, canının semeresinin ürününü görecektir ve tatmin olacaktır. Bizler de doğruluk içinde O'nun yüzünü göreceğiz ve O'nun benzerliğinde uyandığımız zaman tatmin olacağız.

Ah, o harika vadin gerçekleşeceği gün,
Damat ve Gelin,
Sonsuza kadar yücelik içinde görünürler,
Ve sevgi tatmin olur.